

Két pohár aszú

Váczy Fanni könnyű pongyolában nyitott ajtót, és belépett a Halál egy üveg fehérborral a kezében. Mindig örült, ha látogatják, bekopognak, betérnek, kezet csókolnak neki, és most is, mint máskor, mielőtt ajtót nyitott volna, parfümöt permetezett a levegőbe, és kecsesen átsuhanva az illatfelhőn omlott a kilincstre.

- Muskotály? – kérdezte lágyan, játékosan, majd a haját, a gyönyörű, dús, titokzatos haját a tarkóján finom kontyba összefogva a vállára húzta a lecsúszott köntöst.
- Aszú – felelte a Halál elegáns olasz öltönyében, majd belépett.

Váczy Fanni a karfotelbe vezette a Halált, amelynek háttámláján a levetett Ophelia ruhái pihegtek, majd a pipereasztalhoz lépett, és felső fiókjából egy gazdagon díszített, indiai cigarettatárcát vett elő.

- Nem volna szabad - gyújtott rá egy cigarettára -, de ez már csak kell.

Egy asztalka állt a szoba közepén, rajta rég leégett gyertyák viaszától foltos papírokkal, névtelenül elszáradt csokrokkal, fényképekkel, pávatollakkal és kristálypoharakkal; a Halál bort töltött beléjük, majd átnyújtotta az egyiket Fanninak, aki csak nevetett, jóízűen nevetett, míg egész alakja és füstjei a pohár köré fonódtak. Hamis volt és bájos, és tudta ezt, még a könnye is kicsordult belé.

- Gyönyörű alakítás volt, mint mindig, kisasszony – emelte poharát a Halál.

Váczy Fanni a karfotel melletti díványhoz sétált, selyemköpenye uszálya rózsaszirmokat sepert magával a földön, majd leült, és cigarettáját elnyomta egy drága csokor egyik bimbóján.

- Pedig ez már régóta nem erről szól – könny remegett Váczy Fanni szemeiben, majd keserűen kortyolt a borból, míg végül meglegedett mosolyban nyugodott meg. – Legyünk túl az elszámoláson.

A Halál keresztbe vetette lábait, és előhúzott egy papírost öltönytakójának belső zsebéből.

- Az elmúlt héten három halál – három halott. Egyeznek, ahogyan kell.

Váczy Fanni szemei felcsillantak, egyszersmind megkönnyebbült, hogy egyezik a mérleg.

- És lehet róluk valamit tudni? – kérdezte fékezett izgatottsággal.
- Ez csak természetes, mindegyikükről nyilvántartást vezetek, de meg kell mondjam, az esetek már nem sok változatosságot mutatnak. Az egyik férfi harminchárom éves volt, pisztollyal végzett magával az előadás után négy óra tizenhét perccel. A másik szinte még gyerek volt, tizenhét éves, ő vízbe fúlt.

- Bizonyára a Lánchídról vetette magát a vízbe – fűzte hozzá Váczy Fanni üveges tekintetű rutinnal.
- A harmadik férfi viszont a kedvére lesz. Úgy hiszem, költő. Hátrahagyott egy levelet, és a jegyesét is.
- Mire vár, olvassa fel!

A Halál széthajtogatta a papírost, és színtelen gunyorral el kezdte felolvasni.

„Az én életem nincs tovább, elhagyom ezt a világot, hogy a Múzsákhoz költözhessem végre, ahol csak az övéik lehetek. Itt semmi részem se kimeríthetetlen szépségből, se visszavonhatatlan igazságból. Eldobom magamtól az elégtelen földi boldogságokat és szerelmedet is, Juliskám, most, míg van erőm önszántamból megtenni, csak ne kelljen látnom, hogy keseredik bele a szíved, ahogy mindketten értem harcolunk: én önzőn, te kilátástalanul...”

- Sosem elég bátrak, hogy beleírjanak engem is – állt fel a díványról Váczy Fanni, a pipereasztalka tükréhez lépett, nézte magát, majd kirúszozta szomorú-vékony ajkait. – „Juliskám”.

A Halál elmosolyodott, elővett egy szivart és rágyújtott.

- Kegyeddél igazán érdemes volt üzletet kötni – pöfékelt -, nem vesznek kárba a legszebb halálok.

Váczy Fanni pajkosan mosolyogva a Halál felé fordult:

- Látja, állom a szavam. Akárhányszor meghalok a színpadon...
- ...annyiszor csábít valakit halálba a játéka. Csodálatos színész! Hisz még én is szerelmes vagyok magába – magához kérte Váczy Fannit, és úgy, ülve adott csókot a kézfejére.
- Hatalmas színész! Halhatatlan színész – s fenséges hiúságában e szavakba valóban bele is feledkezett.
- Igen, így szól a szerződésünk – és közben erősen fogta, nem engedte el a Váczy Fanni kis, puha kezeit.
- Hangosfilm. Ez lesz a jövőm, tudja? Hangosfilm! Örökké élni fogok – ködös ámulatba merülve mesélt, észre sem vette, hogy nem tud szabadulni a Haláltól. – Már a jövő héten elkezdődik a forgatás.
- Nagy színész, korunk legnagyobbja. Az ön koráé... És engem köt a szerződésünk – a Halál még közelebb vonta a nőt, mélyen a szeméibe nézett, a kifestett túlvilág szénsötét, szenvedélyes szeméibe, majd Váczy Fanni élettelenül esett össze a karfotel alá bukva.

A Halál csendben, ünnepélyesen felállt. Szivarját az érintetlen borospoharába dobta, és mielőtt távozott volna, utoljára visszanézett.

- A *hallhatatlanság* legendás színésznője – suttogta tétován a csillár körül gomolygó füstnek Váczy Fanniról, majd könnyes szemekkel bezárta maga mögött az öltöző ajtaját.

2011. november 8.